

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 20 h.

Za oglašila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnoštevilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVIII.

Celovec, 21. marca 1919.

Št. 12

Glas iz Ziljske doline ob dvanajsti uri.

Sedaj, ko odločujejo na mirovni konferenci v Parizu o naši usodi, se vsak dan povprašujemo, kaj bo z nami, ali bomo prišli k Jugoslaviji, ali ne? V tej negotovosti nas sploh ne veseli nobeno delo več. Pa žali Bog se ravno o Ziljski dolini v Jugoslaviji malo razpravlja in piše, akoravno je naša dolina poleg Trsta in Goriške najspornejša in najvažnejša točka. Ali se je nas popolnoma pozabilo? Zdi se nam, da merodajni krogi važnost naše doline vse premalo vpoštevajo. Zakaj ameriška komisija sploh ni prišla k nam? Zakaj so se peljali samo do Podkloštra in Vrat? Kdo je kriv? Prepričani smo, da so naši zastopniki pri pogajanjih v Gradcu vse napravili, kar je bilo v njihovih močeh, saj sta bila naš vrli Grafenauer in tudi komisar g. Smodej zraven. Vendar bi pa želeli pojasniti, zakaj ameriška komisija ni prišla tudi naše razmere proučevati?

Ker so se Amerikanci peljali samo do Vrat, se splošno domneva, da bo začasna demarkacijska črta ob Zilji. Proti temu moramo pa z vso odločnostjo protestirati. Tudi samo začasna določitev takih mej bi pomenila za nas gospodarski pogin. Odrezani bi bili od celega sveta. Na jugu Italijani in visoke gore, na severu visoke gore, na zapadu nobenega izhoda; živeli bi v pravcatem kotlu, ne mogli bi ne na desno, ne na levo, ne naprej, ne nazaj. Opozarjamo torej merodajne kroge, naj se še v zadnji uri zavzamejo, da bo prišla naša dolina tudi pri določitvi začasne demarkacijske črte na vsak način k Jugoslaviji. Ziljica je tudi kot začasna meja za nas popolnoma nesprejemljiva.

Da pa mora pri končni ureditvi mej pripasti Ziljska dolina k Jugoslaviji, o tem ne more biti nobenega dvoma. Saj je naša dolina tik do Šmohorja izključno slovenska. Na par nemških privandrancev, ki so prišli k nam s trebuhom za kruhom in sploh ne bivajo stalno tu, se pač nihče ne more ozirati. Po Wilsonovih in narodnostnih načelih spadamo torej brez dvoma k Jugoslaviji. Vnebovpijoča krivica bi bila, ako bi se nas sililo pod italijanski ali pa nemški jarem. Naši delegati na mirovni konferenci torej glede naše

doline ne bodo imeli težkega stališča, samo da se odločno postavijo na noge. Merodajnim krogom pa kličemo: Ne omalovažujte nas! Nemci in Italijani se vse bolj zavedajo važnosti in velikega pomena Ziljske doline. Zato se pa na vse kriplje trudijo, da bi nas spravili v svojo požrešno malho. Pa ne boš, Jaka! Že dosti dolgo smo hlapčevali in delali za druge, sedaj hočemo biti sami svoji gospodarji. Naša odločna volja je, priti pod Jugoslavijo, in ako ne moremo tega povedati na glas, da bi nas cel svet čul, so krivi edino le nemški bajoneti.

Pa zakaj nas hočejo Nemci obdržati še v svojih krempljih? Ni treba še naglašati, kako velikega strateškega pomena je naša dolina. To bodo vojaški krogi znali boljše presojati. Naša dolina je pa tudi ena najbogatejših na celem Koroškem. Ali bi ne bila škoda za naše gozdove, za naše prekrasne planine. Saj se je vsako leto izvažalo za milijone lesa iz Ziljske doline. Pa tudi glede živinoreje smo prednjačili celi Koroški. Naši konji so svetovnoznan, saj smo dobivali premije na svetovnih razstavah kakor v Milanu itd. Celo iz Romunije so hodili konje k nam kupovat, da ne govorim o Zgornji Avstrijski, Solnograški, Štajerski itd. Ravno tako je goveja živina prvovrstna in bi Kranjcem ne bilo treba nakupovati v Švici plemenske živine, saj bi dobili pri nas skoraj enakovrstno. Vodne sile so tudi tu, tako da bi se lahko razvila lesna industrija in tudi druga.

To je samo nekaj glavnih misli o gospodarski važnosti Ziljske doline. Upam, da sem že s temi vrsticami prepričal merodajne kroge, da je Ziljska dolina za Jugoslavijo velikanskega pomena. Na noge torej! Stojimo ob dvanajsti uri, še je čas! Ziljska dolina mora biti jugoslovanska! Na vas je, da zastavite vse svoje sile, da pride tudi za nas dan rešitve. Vaša odgovornost je velika, pa še večji bo naša hvaležnost! Kajti vemo, kaj nas čaka, ako ne pridemo pod Jugoslavijo. Za nas velja samo ena parola: Jugoslavija ali pa smrt. Toliko za danes. Prihodnjic pa še nekaj vrstic o tem, da je za Ziljsko dolino kakor za Slovensko Koroško sploh gospodarski napredek in razvoj samo v Jugoslaviji mogoč.

Jugoslovanski tabor v Pliberku.

V nedeljo, 2. sušca t. l., vršil se je tukaj na Krekovem trgu velik jugoslovanski shod, katerega se je udeležilo okrog 3000 Slovencev. Velikanska množica, po veliki večini možje in zreli fantje, se je po prvi sv. maši začela zbirati pred lepo okrašenim odrom, nad katerim je bila obešena slika našega regenta Aleksandra, navdušena, težko čakajoča, da se otvori po dolgih letih tlačanstva prvi slovenski tabor v slovenskem Pliberku, v onem Pliberku, kjer so nemčurji na svoje krušne očete, slovenske okoličane, mobilizirali pred nekako 25 leti, ko so hoteli tam zborovati, svojo požarno brambo. Navdušenje je kipel, ko je pevski zbor pod vodstvom g. Štanglna zapel »Od Urala do Triglava«. V imenu pliberškega mesta pozdravi g. komisar Gvajc zborovalce v krasnih besedah, pozdravlja vojaštvo, našo diko in govornike, ki so prihiteli, da pojasnijo naš položaj.

Nato otvori predsednik Narodnega sveta, g. Doberšek shod in pozdravlja množico spominja leta 1914., ko so pliberški nemškutarji, ki živijo od slovenske okolice, obmetali iste Slovence, ki danes zborujejo, z gnilimi jajci in blatom, ko so se vračali raz tabor v Šmihelu. Poda besedo kot prvemu govorniku g. dr. Oblaku iz Ljubljane, ki izvaja z lepimi besedami, da smo se zbrali v ljubezni do svoje slovenske matere, slovenske zemlje, ne v sovraštvu in zavisti, iz ljubezni do našega slovenskega jezika, ki ga nam je dala narava, Bog. To da je ljubezen do naše zemlje, na katero se je naš narod naselil s plugom, ne z mečem. Ta zemlja je božja last. Ne potrebujemo ameriške komisije za določitev meje, ker to mejo zarisal nam je sam Bog, to so božje meje. Toda ta zemlja in te meje niso svete našim nemčurjem, poturicam, ljudem brez vesti in značaja. Vendar pa se nam ni treba bati bodočnosti. Zgodovinsko Gosposvetsko polje, Vrbsko jezero, Zilja, Rož so še neodrešeni; a če se tudi ves nemški črt postavi na noge, nam ne iztrga teh nam svetih krajev.

Kot drugi govornik nastopi koroški rojak gospod dr. Ferdo Müller. Govornik prinaša pozdrave našega poslanca Grafenauerja, ki ni

Podlistek.

'Njav čez izaro.

O priliki obiska kardinala angleškega Bourneja, velikega prijatelja Jugoslovanov, je pevski zbor Glasbene Matice v Ljubljani prednašal več pevskih točk, med drugimi tudi ziljsko narodno »Njav čez izaro«. Izmed vseh pesmi je ta občinstvu kar najbolj ugajala. O tem piše I. A. v »Slovcu«:

Sinoči sem bil pri pozdravu kardinala v »Unionu«. Divno lepo je proizvajal zbor Glasbene Matice točko za točko. S posebno hvaležnostjo se pa spominjam na koroško Treiberjevo »Njav čez izaro«, ki je ravno v sedanjem položaju tako pomembna za bodočnost naše usode. Peli sta se dve kitici, a tretja menda ni nikjer znana, kakor v moji rojstni župniji, kjer je to pesem v 30. ali 40. letih prejšnjega stoletja zložil stari Treiber kot mlad dijak na svojem povratku preko Roža v Bače. Potoval je iz Celovca na počitnice peš po Rožu v Lednice (tako govori ljudstvo, ne Lednica, kakor se uradno glasi). Ko je v Lednicah počival ter gledal na zapad čez takozvani log (gmajna) na Baško jezero, se mu je onstran jezera smehljala nasproti ljubljena rojstna vas: Bače. In tedaj je zapel:

'Njav čez izaro,
'njav čez gmajnico
tam je biv moj dom
z mojo zibalo,
zibali so me

mamica moja
noj prepevljali
haji hajo.

Sem pu'ebič rastov tam
noj sem biv vesev,
ne'ktero pesmico
sem tam zapev.
Vse drugače je,
ni več mamice,
zdej pa ni več
moj veseli dom.

Hiša očna,
ljuba mamica,
oh, da b' najdov še
enkrat oba.
Najdov bi jo še,
mamico mojo,
pa b' spevlov spet
haji hajo.

Tretja točka je čudno lep, naraven zaključek te res narodne pesmice. Najlepši čut narodnega hrepenenja v tretji se ujema z ljubkim izrazom ljubezni do rodne hiše in matere v prvi kitici. Druga kitica prede misel naprej ter jo prekine z moll-akordom prave slovenske duše: ni več — ni več. A h koncu odpre pesniku hrepenenje oči v bodočnost, da bi bil spet dom z mamico vred moja last. To se pa dandanes dogaja, ko se mamica Jugoslavija bori za lastno zemljo Baškega jezera v beljaški okolici. — Dal Bož, da bi jo kmalu zapeli mi Korošci, sprejeti na jugoslovanski domači zemlji materi Jugoslaviji! Dr. J. A.

Bukovo listje.

Spisal J. Z.

V mladih letih sem imel ujca, ki je kot uradnik služil v lepem kraju na Notranjskem. Ker ni imel otrok, me je vabil k sebi in kdo je bil bolj vesel od mene, ki sem kot rudarski otrok pač poznal razne rove in jačke, jamske sesalke in regljače, ter sto podobnih, rudarstvu značilnih naprav in priprav, podeželsko življenje pa mi je bilo popolnoma neznano, saj niti pšenice od ovsa nisem zanesljivo razločil. Odpravljala sva se torej z materjo vsake počitnice na oddih k ujcu, ki je bil s svojo soprogo — mojo teto — naju prav tako vesel, kakor sva midva nestrpnost čakala, da ju pozdravina.

Stanovali smo v veliki hiši, kjer je bila trgovina; koj zraven pri sosedu pa so imeli gostilno. Z otrokmi teh dveh gospodarjev sem se kmalu seznanil in postalismo si najboljši prijatelji, ki smo počitnice skupaj preživljali in eno epizodico iz tega življenja naj tukaj povem.

1.

Mestni otroci so veliki reveži; stariši imajo ponavadi majhna stanovanja, v katerih se celo zimo tlačijo vsa družina. Iz zaduhle sobe na cesto, s ceste v šolo in obratno nazaj, to je bilo tudi moje življenje in tisti košček vrta, na katerem sem sem pa tja poskočil, je bil tako založen z gredicami in rožami, da si se komaj ganil. Kako sem se toraj pri ujcu veselo obračal, ko je bila — cela vas moja. Pravzaprav, delili smo jo štirje: gospodarjev Žan, sosedov Janez, njegova sestra

mogel priti med nas, ker ga je poklicala važnejša dolžnost v Beograd. On, ki je toliko pretrpel, je zdaj prost in bo deloval v državnem večju za naše koristi in koristi celokupne naše jugoslovanske domovine. Kaj je zakrivil, da so ga vrgli v ječo? Kaj so učinili drugi, duhovniki, učitelji itd., da so jih vlačili med psovanjem in suvanjem druhali po zaporih? Ker so ljubili svoj narod, svoje sestre, brate, ki so jugoslovanskega rodu. Ko se je naš narod naselil na tej zemlji, ga je oholi Nemeč začel podjarmljevat. Toda ni se vdal; kljuboval je vsem sovragom. 1300 let so trajala vojna osvobojenja. Slovenski možje so morali s klobukom v roki robotati nemškemu grofu. Napoleon, slavni zmagovalec, dal nam je pravice; kmetu, ki je bil tlačan, dal je zemljo in šolo. A ni mu sijala sreča, zopet se je moral upogniti. Od leta 1848. je bilo tlačenje najhujše. Ali cesar Viljem in Franc Jožef, največja krvoločneža, ki sta s Tiszo kriva strašne svetovne vojne, sta odigrala, ker spremljala njiju je krivica. Toda Bog se je maščeval. Viljema poslal je v ujetništvo, kjer je kes, obup. Mačeha Avstrija je zginila, pobegnili in zginili so naši tlačitelji in Jugoslovanom zasijalo je svobodno solnce, gorko, kakršno nas obseva danes. Nič ne pomaga, četudi še skušajo naši sovražniki preslepiti z neresnično trditvijo, da je Pliberk že nad 300 let pristno nemško mesto in da tudi okolica ni slovenska, ker so jo pliberški Nemci potom ženitve pomešali in s trditvijo, da jezik naših Slovencev ni slovenski in da pravi Slovenec ne razume. In kdaj se je pliberškim nemčurjem delala od naše strani krivica, taka krivica, kakršno so oni delali nam? Ne maramo nasilja, krivice, akoravno bi jim mogli zdaj vrniti milo za drago. Govornik z navdušenimi besedami zaključil svoj prekrasni govor.

Tretji govornik g. Kandut, koroški begunec, kateri se je komaj povrnil kot vojni kurat iz vojske in moral iz Borovelj zbežati pred nemškimi žolnirji, govori o preganjanju slovenskih duhovnikov, učiteljev in drugih narodnjakov med vojno, žigosa bivši avstrijski vladni sistem, obsoja gnusno postopanje nemške soldateske napram slovenskemu življu na zasedenem slovenskem ozemlju in konstatira, da mi niti zdaj ne samo ne delamo krivice Nemcem in našim dvoživkam nemčurjem, nego imamo še obzire nasproti njim.

Toda ne maramo se maščevati v zavesti, da se vsaka krivica sama maščuje. Hujskajo nas na vse mogoče načine drugega proti drugemu, Slovence proti Hrvatom, Hrvate proti Srbom in obratno in želijo uživati sad prepira bratov. Toda narod skrbi, da se jim ta podla nakana ne psoveči! Vi pa, tam onstran Drave, glave pokoncu, ker vaša želja po osvoboditvi se v najkrajšem času izpolni, kajti pravica bode zmogala!

Nato govori g. dr. Štefančič, ki izvaja, kako se časi spreminjajo. Nekdaj so hodili vladni komisarji na slovenske shode zato, da vohunijo, pazijo na vsako izpregovorjeno besedo in da zaprečijo svobodno gibanje. On prihaja, da nas pozdravi, da dvigne našo jugoslovansko zavest. Naše državno

veče se je sešlo, pozdravljamo je v prepričanju, da položi naši ljubljani Jugoslaviji trden temelj, katerega vsi naši združeni sovragi izpodkopati ne bodo v stanu. Sešli so se v večju naši zastopniki, da izposlušajo, da se otme naša zemlja grofom in baronom, ki so zaslužili našega kmeta in delavca. Danes se borimo za svobodo naše jugoslovanske zemlje.

Gosp. Pavlica, priprost vojak, v svojem govoru tako izborno obrazloži položaj svojih rojakov, goriških Slovencev, zatiranih po nenasičnem Lahu, da stopajo poslušalcem solze v oči. Ta narod, biser Slovenstva, ki je med vojno največ trpel, ječi zdaj pod italijanskim jarmom. Lahi jih zapirajo in ravnaajo z njimi dobesedno tako, kot so delali Nemci s Slovani. S silo jih hočejo poitaljančiti. Toda raje hočemo živeti kot begunci kot sužnji pod Italijanom in pod nobenim pogojem ne odnehamo, dokler se ne priklopi zadnja vas naši materi Jugoslaviji. Kaj priča Gosposvetsko polje? Slovenstvo! Tam so naše meje in ne Drava. Nimamo sovražnikov na svetu, ki bi nas premagali.

Končno gospod Oset, predsednik Narodnega sveta za Možiško dolino, pozdravlja zbrano množico, našteva krivice, ki so jih morali Slovenci pretrpeti od strani Nemcev in nemškutarjev in pribije, da je bil skrajni čas, da je prišla naša Jugoslavija.

Na veličasten način, ob velikem navdušenju zborovalcev smo v naši okolici prvič po dolgi dobi trpljenja in zatiranja praznovali narodni praznik in dali na svojih, domačih a dozdej po tujcu tlačjenih tleh duška svojim čuvstvom.

Pred sklepčnim in pozdravnim govorom gosp. predsednika Doberšeka so se sprejele že znane resolucije.

Najnovije novice.

„Slovenski Narod“ prinaša telegram iz Geneve z dne 14. t. m., v katerem pravi, da se je meja med Jugoslavijo in Italijo v Parizu že določila. Po tej vesti bi pripadla mesta Gorica, Trst in Pulj Italiji, Reka pa bi postala prosta luka, Dalmacija bi ostala jugoslovanska, toda nekatera mesta in otoki bi pripadli Italiji. Istra bi bila laška.

V Ljubljani je vzbudila ta vest velikansko ogorčenje. Vršile so se po vseh mestih velikanske manifestacije. Vlada je pomirila ljudstvo in izjavila, da te novice še niso uradno potrjene. Vsi slovenski listi se bavijo s to novico. „Jugoslavija“ je izšla črna obrobljena. „Večerni list“ pravi, da je ta načrt popolnoma imperialističen. Italija bi gospodarila, mi pa bi bili kolonija, ki bi jo Laška izžemala. S tem bi bili Wilsonovi nazori uničeni.

„Slovenec“ piše, da iz Pariza nimamo ničesar pričakovati. Mirovna konferenca bi postala absolutističen in kapitalističen klub, ki ga vodi veliki kapital in militarizem. Samoodločba narodov bi postala prazen nič. „Slov. Narod“ sviri pred nepremišljenimi dejanji, treba je mirno čakati, da

bentač trobil „generalmarš“. V vasi sami pa smo vojakom samo toliko privoščili miru, da so razsedlali ali se razstopili, potem pa smo se kar med nje pomešali. Eni so kazali hišne številke, drugi so leteli po tobaka, tretji so pomagali konje odpenjati, pogumnejši so jih tudi napajali ali peljali v hlev: kratko, tiste dni, ko so bili vojaki pri nas, smo bili neločljivo združeni. Kakor pa je bil prihod slovesen, tako je bil odhod žalosten, to tembolj, ker je regiment ponavadi na vsegodaj odpotoval, ko smo paglavci še pod odejo ležali, buditi nas pa nihče ni hotel.

Drugo počitniško veselje je bila paša. Tudi na pašo so na vsegodaj gonili, ali tam je živina na nas čakala, med tem, ko so nam vojaki kar brez pozdrava odšli. Sosedov Francek ali Mina sta nam povedala, kje bosta pasla in okoli osme ure smo se sestali. Na paši je bilo vedno dovolj zabave: pekli smo krompir, nabirali hrošče ali izkopavali čmrlje in jih s satjem vred zapirali v škatljice ter tolkli ob nje, da so se nam oglašali. Celo kupčevali smo z njimi! Cena pa se je delela po tem, kako so šumeli; čimbolj se zašumelo kadar si potolkel, tembolj se je prodajalec postavil in tem višja je bila cena: pol žemlje, nekaj bonbončkov ali odrezek sira, katerega je imel Žan, trgovčev sin, vedno nekoliko pri sebi.

Zan je bil sploh nekake vrste mentor med nami; bil je leto starejši od mene in Janeza, govoril je že kar tako kakor kak bodoči gospodar in poznalo se mu je, da je v letih, kjer otročajstvo preneha, za zrelejšo mledeniško dobo si pa vendar še premlad. In ta Žan je tudi nam življenje na paši zmedel, kajti nekoč je prišel med nas s pristno cigareto, katero je bil doma v prodajalni nekako izmaknil. Spoštljivo smo ga gle-

se ne pokvari delo jugoslovanske mirovne delegacije.

V Celju se je vršilo velikansko protestno zborovanje. Poročal je istrski poslanec Sancin, ki se je vrnil 15. t. m. iz Pariza in prinesel seboj najslabše vtise. Francija je velika prijateljica Jugoslovanov, toda londonski pakt ji veže roke. Po zborovanju so ustanovili fond, s katerim naj bi se organizirala iridenta v podjarmljenih jugoslovanskih pokrajinah. O severnih jugoslovanskih mejah ni nič znanega. Pravijo samo, da bodo „ugodne“.

Smrtna obsodba?

Bern, 15. marca. „Večerni list“ poroča: Švicarski diplomatični krogi so prejeli iz Pariza vest, da se je svet desetorice sporazumel s sledečo rešitvijo jugoslov.-ital. spora: 1. Italija odstopi Jugoslaviji Dalmacijo in si pridrži le nekaj otokov vojaškega pomena. 2. Reka postane svobodno mesto pod protektoratom velevlasti. 3. Jugoslovani se morajo odreči vsem pravicam na Goriško, Trst in Istro. 4. Italijanske in jugoslovanske manjšine dobe v obeh državah svojo avtonomijo.

Politični pregled.

Tretja seja narodnega predstavništva.

Belgrad, 5. marca. Za predsednika narodnega predstavništva je določen disident dr. Lazar Popović, vseučiliški profesor v Beogradu. Njegovi kandidaturi so naklonjene vse stranke.

Belgrad, 12. marca. Predsednik verifikacijskega odbora Pečić je otvoril kotčasni predsednik narodnega predstavništva današnjo plenarno sejo ob 10:15 dopoldne. Zapisnik zadnje seje je čital tajnik dr. Vladimir Corović. Zapisnik se je vzel na znanje. Po odobritvi zapisnika je odobrilo narodno predstavništvo nekaterim poslancem dopuste. Minister za notranje stvari Svetozar Pribičević je sporočil skupščini, da nekateri poslanci iz Dalmacije niso mogli priti v Beograd, ker jih italijanske okupacijske oblasti ne puste iz zasedenega ozemlja. (Veliko ogorčenje in izrazi protesta v celi dvorani.) Ministrovo sporočilo se je nato odkazalo verifikacijskemu odboru v nadaljno obravnavanje. — Nato je prešla zbornica k dnevnemu redu: poročilo je čital tajnik verifikacijskega odbora dr. Hinko Križman v srbo-hrvatskem jeziku. Nato ga je pričel čitati slovenski član odbora dr. Lončar v slovenščini, kar pa je zbudilo med slovenskimi poslanci velike nemire. Ministrski podpredsednik dr. Korošec (Jugoslovanski klub) je nato med odobravanjem cele zbornice predlagal, naj se čitanje v slovenščini takoj opusti, ker vsi Slovenci razumejo srbo-hrvatiščino. Nato je bilo čitanje poročila v slovenščini prekinjeno. Predsednik ministrskega sveta Stojan Protić je pripomnil, da bi morala tudi manjšina verifikacijskega odbora predložiti svoje priporočilo pismeno. Zastopnik manjšine Petrović (radikalni disident) je

Francika in moja malenkost. Ostali vaški otroci so imeli seveda tudi svoje pravice, ker so bili pa od nekdanj na deželi, jih niso znali ceniti, pa so morali tudi zgodaj pričeti pomagat bodisi na paši, na travniku, na njivi ali v hlevu. Mi štirje smo se pa res veselili prostosti in se zanimali za vse vaške novosti.

Med prvimi novostmi, prišedšemu na počitnice, so bili vojaki. V bližnji Postojni so imeli leto za letom manevre in tako je tudi vojaštvo leto za letom okoli Kresa korakalo skozi našo vas na vaje. Pričakovali smo jih toraj z velikim veseljem in že teden prej smo se med seboj pomenkovali, katero orožje je važnejše in imenitnejše. Ta se je zanimal za pešče, oni za ulance, tretji za dragonce, četrti za topničarje, Francika je bila za saniteto zavzeta. vsi skupaj pa smo hvalili godbo in posebno tistega konjička, ki je veliki boben vozil.

Ko je torej napočil dan vojaškega prihoda, smo šli otroci vojakom ob primernem času kar po pol ure naproti; vedeli smo namreč natančno, kdaj pride regiment, ker smo po posameznih vojakih pozvedeli, koliko daleč je še za njimi. Klobuke smo veselja metali v zrak, ko smo od daleč zagledali prašečo se cesto: stoji so že tukaj. Postavili smo se lepo ob cestnem robu, nekateri so prinesli s seboj steklenico vode, drugi ruto sadja in podobna okrepčila; vojaki so nas pa že dobro poznali in kar čepice so nastavljali, mi smo pa sadje ali orehe vanje metali. Najlepši prizor pa je bil, ko smo vsi skupaj prikorakali v vas; okna so se odpirala, ljudje so pred hišami postajali, ali nam ali vojakom na čast, ne vem povedati. Saj je bilo pa tudi kaj veličastnega, ko je godba zaigrala, ali so vojaki pripeli v vas, ali kadar so topničarji prihajali in je tro-

dali, kako je spuščal dime skozi nos ali pustil, da mu je cigareta malomarno na spodnjih čeljustih visela. Tako je bilo prvi dan. Drugi dan ga ni bilo, Janez in jaz pa sva se jela pomenkovati, kako bi bilo, ako tudi midva poskusiva dobiti tobaka. Toda kako! Edina trafika v vasi je bila pri Žanovem očetu; ako bi tam kupili, bi nas gospod ali komi kmalu zasledil; da bi nam Zan nosil cigarete, pa tudi ni bilo lahko, ker so imeli tobak pod varnim ključem. Sploh, tatvina — četudi so samo cigarete — je grda in prepovedana stvar.

„Pa jih sami delajmo,“ svetuje Janez, „jaz sem videl, kako jih vojaki obračajo.“

„S kom jih boš pa delal,“ ga radovedno vprašam; „papirčkov nimaš in tobaka tudi ne?“

Na to vprašanje pa mi Janez važno pojasni: „Saj ni treba papirčkov in ne tobaka: mesto papirčkov vzemiva Koledar družbe sv. Mohorja, ki ima jako pripraven papir, mesto tobaka pa imamo celo gmajno — bukovega listja.“

Misel je bila originalna, a treba je bilo vendarle še premisliti. S koledarjevim papirjem bi se bil kmalu sprijaznil, kajti od vseh nam dostopnih knjig je imel v resnici najtanjšje liste; vrhu tega je bilo imenovanih bukev po vsej vasi polno in smo jih lahko trgali; s šolskimi pa ni bilo tako, ker bi se bili ob raztrganih knjigah s stariši ali učiteljem pomenili. Te zamere pa nismo hoteli! O bukovem listju mi je Janez pojasnil, da jako prijetno diši, „saj si vendar z bukovino že kuril?“ me zaničljivo zavrne. „Kadi se res, da je le kaj, toda pri cigaretah ne bo toliko dima.“

Ta argument je odločil; vprašala sva še Žana za svēt in ko nama je on povedal, da pristnega tobaka ni dobiti, je bil sklep gotov: koledarjev papir in bukovo listje!

odgovoril, da je to manjšina opustila, da ne bi preveč zavlekla dela narodnega predstavništva. Predsednik Pečič je sporočil, da je dobil verifikacijski odbor po zaključku svojega dela še poverilnico istrskega poslanca Matka Laginje ob enem s protestom dr. Červarja, ki dokazuje, da so volitve istrskih poslancev razen Matka Laginje izvršene nepravilno. Prihodnja seja bo 13. t. m. ob 9. dopoldne z dnevnim redom: debata o poročilu verifikacijskega odbora.

Klub Jug. soc.-dem. stranke v narodnem predstavništvu.

Belgrad, 8. marca. Klub jugoslovanskih socialnodemokratskih poslancev je izdal nastopni komunikacije: Klub jugoslovanskih socialdemokratskih poslancev v Narodnem predstavništvu se je sestel 6. marca v Belgradu ter je za enakopravne predsednike izbral Viljema Bukšega, Vaso Kneževića ter Josipa Petejana. Za klubova tajnika sta izbrana dr. Dragotin Lončar in dr. Milan Sekulič. V klubu so zastopane Jugoslovanska socialdemokratska stranka (Ljubljana), Socialdemokratska stranka Hrvatske in Slavonije ter Srbsko-bunjevski socialdemokratski agitacijski odbor (Novi sad). V isti seji se je konstatiralo, da sklicuje uprava Srbske socialdemokratske stranke brez prejšnjega sporazuma z glavnimi odbori zgoraj navedenih strank za 21. april kongres jugoslovanskih socialdemokratskih organizacij v Slavonki Brod in da je s tem jasno in odkrito započela razcepjenost do sedaj edinstvenega socialističnega proletarijata na jugoslovanskih tleh. To namero potrjuje proglas za ustavotvorno skupščino, v katerem z izkrivljenimi in izmišljenimi navedbami napada gorenje stranke. Spričo tega je klub sklenil glavnim odborom svojih strank predložiti, naj se za 21. april v Zagreb skliče kongres, na katerem naj se izvrši ujedinjenje v klubu zastopanih strank na stališču razredne borbe proletarijata stoječih organizacij ter demokratske in parlamentarne akcije socialne demokracije.

Švica priznala Jugoslavijo.

Iz Belgrada se dne 8. marca poroča: Veliki zvezni svet švicarske ljudovlade je pozdravil ujedinjenje jugoslovanskega naroda in je priznal kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Naše meje. — Ugodna rešitev. — Meja med nami in Italijo se ne bo določila brez Wilsona.

Geneve, 11. marca. Kakor smo poročali že pred dnevi, je takozvana romunska komisija končala svoje delo in izdelala operat o mejah kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev. Naše meje so po tem operatu že dovršene napram Nemški Avstriji, Ogrski, Romuniji, Bolgarski in Grški. O podrobnostih ni mogoče doznati nobene avtentične vesti. Po informacijah iz krogov jugoslovanske delegacije na pariški konferenci, kakor tudi iz francoskih in angleških krogov je pa gotovo, da so te meje zelo ugodne zlasti tudi proti

Slavni odbor Družbe sv. Mohorja bodi prepričan, da so njegove publikacije po vsej domovini tako priljubljene, da je ni vasi, kjer bi jih vsako jesen z veseljem ne pričakovali. Tudi otroci smo knjige vedno pozorno prebirali in spominjam se še, kako sem se za slovstvo navdušil ob čitanju povestij: Robinzon, Žalost in veselje, Fabiola, Izdajavec itd. Ni bila torej nikaka profanacija kulturne važnosti naše Družbe ali omalovaževanje njenega odbora, ako je Janez predlagal papir za cigarete, kajti knjige so bile že prečitane, in ž njimi se na deželi dela tako, kakor s krožnikom: dokler je poln, te zanima, ko si ga pa polizal, se ne zmeniš več za prazno krepo! Otroci so otroci!

Drugi dan smo torej prinesli primerno število raztrganih listov, bukovo listje smo pa kar na licu mesta nabrali, pri ognju posušili, kolikor že itak ni bilo suho, in ko se je jelo zvijati, je bilo za rabo pripravno. Z Janezom sva je v pesti zmela in z nastalih lističev jela zvijati „cigarete“. Ker je dekletom prepovedano kaditi, sva Franciko odpravila h kravam. Nama se je že itak otročje zdelo tisto prerekanje in zadiranje: Cika, hejs! Liska, les!, kadar je katera zašla v sosedovo deteljo ali se zapasla med grmovje; prepuštila sva ta važen posel Janezovi sestri, da se je nad živino zadirala, obenem sva se je otresla, da ni gledala najinega početja. Ravno ko sva bila z Janezom gotova in sva pričela kaditi, pride Žan na pašo in vsi trije smo sedli pod bližnjo jelko, kjer smo kakor Indijanci pri mirni pipi važno in dostojanstveno opravljali svoj posel. Kadilo se je kakor zlomek, tudi papir ni preveč rad gorel, a vse nas ni motilo, največje neje so nam bile žveplenke, katerih žveplo nas je v nosu in po grlu peklo in žgalo; ako nisi v enomer prižgal, pa „cigarete“ niso vleklo.

Nemški Avstriji. Meja z Italijo ni določena in se komisija doslej z njo ni bavila, marveč je samo vzela na znanje elaborata o obojestranskih zahtevah. Določil bo to mejo „Odbor desetorice“ ob udeležbi Wilsona in Orlanda.

Češke meje.

Geneve, 11. marca. Elaborat o čeških mejah je že dokončan in sicer v zmislu čeških želj, ki si jih je komisija popolnoma prisvojila.

Nemška Avstrija se ne združi z Nemčijo.

Geneve, 11. marca. Na konferenci je odločitev glede Nemške Avstrije v principu že sprejeta: Pod nobenim pogojem ne bo priznan eventualni sklep nemško-avstrijske skupščine, da se Avstrija združi z Nemčijo. Najbolj verjetno je, da bo pariška konferenca za poznejši čas zahtevala v Avstriji referendum (plebiscit) glede združitve in se sedaj vrše med zavezniki pogajanja za določitev pogojev in načina tega referenduma. V vseh teh vprašanjih so vključili velikim naporom Lahi ostali ne samo v manjšini, marveč popolnoma osamljeni. Med Anglijo, Francijo in Ameriko vlada v vseh bistvenih vprašanjih popoln in prisrčen sporazum.

Odprava blokade proti bivši Avstro-Ogrski.

Geneve, 10. marca. Svet desetorice je sklenil odpraviti blokado proti vsi bivši Avstro-Ogrski, dasi se je temu srdito upirala Italija.

Kdaj se bo sklenil mir?

Washington, 11. marca. Wilson je v kongresu izjavil, da se bo preliminarni mir sklenil začetkom aprila, definitivni mir pa začetkom junija.

Usodni dnevi.

O poteku pariške konference piše „Pravda“ pod gornjim naslovom: „Tisti trenotek, ko so se zavezniki ločili od nas malih in koalirali v skupino velesil, je bilo za nas jasno, da so oni poblašeni, a mi podrejeni, da so njihovi interesi nepovredni nad vsemi in da se jih nihče niti dotakniti ne more. Vse, kar se je potem zgodilo, je dokazalo žalostno točnost tega stanja.“ Dalje pravi: „Marčni dnevi pariške konference so usodni ne samo za nas male, marveč za celi svet. Tu ne gre samo za vprašanje obstoja ene države ali enega naroda, marveč za vprašanje, da se ali ustvari nov režim ali pa podaljšajo dnevi dunajskega in berlinskega kongresa. — Od takega dela ne bo imela koristi ne sreče niti Italija, niti mi, niti zavezniki in nihče na svetu.“ Članek zaključuje z naslednjimi narodnimi stihmi:

Vuk na ovcu svoje pravo ima,
kâ tirjanin na slaba čovjeka;
al' tirjastvu stati nogom za vrat,
dovesti ga k poznanju prava,
to je ljudska dužnost najsvetija!

Govorili nismo dosti; deloma ni bilo časa, pri meni je bil pa tudi želodec nekaj kriv. Najprej me je namreč pričelo tam okoli popka tiščati, potem se je pričelo v želodcu nekaj obračati in slednjič se mi je jelo še v glavi vrteti. A nikarte misliti, da bi bil omagal! Pogumno sem sedel in vlekel, in le sem pa tje sem pomislil, kaj bo, ako mi želodec odpove. Za to silo sem imel v žepu nekaj češpelj pripravljenih in uprav po prvo sem segel, ko pride Francika izza grmovja in zapazi naše se kadeče zborovanje. „O Marija! Cakajte, vse tri gospodu kapelanu zatožim!“ „Kaj boš mene tožila,“ jo zavrne Žan, „ko grem jeni v Ljubljano?“

„Vrzi jej dve, tri češplje, pa bo tiho!“ svetuje Janez; a svetovati je bilo lažje, nego storiti, kajti bil sem v veliki zadregi. Želodec me je vedno resneje opominjal in mislil sem si: ako dam češplje Franciki, bo katastrofa; ako jih sam pojem, me sicer zatoži, sila pa ne bo, ker ne hodim tukaj v šolo. Ujec ne poreče dosti, oče pa ne bo zvedel. Zato sem Janezu odgovoril: „Nič ne dam! Ako je taka, da rada toži, pa naj zatoži!“

Francika bi se bila morda res pustila s češpljami pregovoriti, toda videč moj uporni ugovor, jej je zrastle greben in postavila se je pred nas, češ: „Bom, bom in bom! Najpreje zatožim tebe (to sem bil jaz), potem Janeza, pa tudi Žana!“ „O-o-o, ti-i-i!“ se je Žan razjezil: njega naj bi tožila, ko je bil že priznan kadilec, je imel rumene prste in je delal svalčice kakor kak gospodič! In sklonil se je, da bi skočil za njo, a bilo je že prepozno, kajti Francika jo je že uredovala čez travnike proti domu.

Kako je doma tožila, ne morem popisati, ker se sedaj prične drugi del naše povesti.

(Konec sledi.)

Dnevne vesti.

Šolske novice. Višji šolski svet je delil v službovanje Hinka Paternosta na ljudsko šolo v Velikovcu, Uršulo Pieler, učiteljico v Kapli na Dravi v službovanje na šolo v Dobrlivasi, Miroslava Klanjščka, šolskega vodjo v Maloščah v službovanje na deško mestno šolo v Velikovcu. Premestil je Ano Majcen iz Možice na Jezersko, Heleno Piskernik iz Jezerskega v Možico.

Kongreg. duhovnikov je imela v četrtek dne 13. marca zborovanje v Marijini cerkvi na Benediktinskem trgu.

Opozarjamo na oglas g. Gustava Blažona, trgovina z galanterijo in pisarniški potrebščini, ki se nahaja v današnji številki našega lista. Vsem rojakom trgovino toplo priporočamo.

† Peter Končnik. V Gradcu je umrl dne 4. marca šolski nadzornik v p. Peter Končnik v 75. letu svoje starosti. Rojen je bil na Viču pri Sp. Dravogradu. Sestavljal je slovenske slovnice in slov. berila za ljudske šole. R. I. P.

Prof. Bašića jezikovni tečaj v Sp. Dravogradu, Guštanju in Prevaljah.

„Jugoslovanski Korotan“ poroča: Hrvatski begunec iz Dalmacije, g. profesor Branko Bašić poučuje v zgornjih krajih srbohrvaščino, francoščino in italijanščino. Ima že nad 80 učencev. Prof. Bašić je izumitelj večjih patentov, slikar in pisatelj. V kratkem izda velik zgodovinski roman v hrvaškem jeziku.

Čč. župnijskim uradom na znanje!

Vse one p. n. župnijske urade, pri katerih je voj. erar svoječasn v cerkvah rekviriral orgline piščali in do danes še niso dobili nadomestka, obveščam, da se naj obrnejo do mene, ker mi je sedaj dana možnost, odvzete piščali zopet nadomestiti. Janez Kuher, izdelovatelj orgel v Zakamnu, p. Vetrinj.

Za decentralizacijo piše mariborska „Straža“ z dne 10. marca: Ni potrebno, da bi bili vsi centralni uradi Slovenije osredotočeni v Ljubljani, tudi Maribor in druga mesta so pripravna za centralne urade. Tako spada obratno nadzorstvo južne železnice prej v Maribor nego v Ljubljano, kjer se sedaj nahaja.

Vrbsko jezero — Opatija? Nemški listi pišejo, da je Opatija za nemški šport izgubljena, naj se zato nadomesti z — Vrbskim jezerom. No, raznih židov je tukaj kakor tam že dovolj. Pozivljajo Celovčane, naj preskrbijo vse potrebno, da se Opatija preseli na naše Vrbsko jezero. To naj stori zadolženo celovško mesto! Nemške sanje!

Zračna pošta med Belgradom in Ljubljano. V nedeljo dne 9. marca je priplul iz Belgrada v Ljubljano prvi poštni zrakoplav, ki je nosil s seboj pošto.

Tirolci v Rožu. Zanimivo poročilo smo dobili iz Roža. Tirolci se hudo jeze nad Nemci, ker so Tirolce zvalili na Koroško pod pretvezo, da so tukaj sami Nemci. Tirolski oficirji se sedaj jeze nad nemškimi Korošci, ker vidijo, da so tukaj sami Slovenci in nekaj renegatov. Te „vrste“ ljudi mi ne poznamo, pravijo Tirolci, in ne morejo videti koroških nemškutarjev. Tirolci so skrajno nezadovoljni na Koroškem. Vse so jim Nemci obljubili, a sedaj morajo stradati. Da, koroški Nemci se bodo sami „izdali“, da jim nazadnje sami Nemci ne bodo ničesar verjeli.

Résnica pri Borovljah. Umrta je dne 13. t. m. po dolgi mučni bolezni gospa Ana Turk v 75. letu svoje starosti. Bila je vzorna krščanska gospodinja in delavnost je dičila njeno življenje. Da jo je vse ljubilo, je pričalo ogromno število pogrebcev, ki so jo spremili na zadnjem potu v Kaplo. Bog ji naj bodi mil sodnik!

V Zagradu pri Prevaljah je umrl Ivan Herman pd. Ženovc. 37 let je bil zvest naročnik našega lista, 40 let ud Mohorjeve družbe. Ob volitvah je stal kot steber na strani slov. katol. stranke. Bil je tudi velik prijatelj sadjereje, sadnih njegovih nasadov se bodo veselili še pozni rodovi. Bodi mu zemljica lahka!

Bilčovs. (Poroka.) Tudi v našo župnijo so se že srečno vrnili nekateri vojni ujetniki, med njimi tudi Avguštin Safran pd. Pomoč, gostilničar v Bilčovsu. Razveselil se je, ko ga je še čakala njegova zvesta izvoljenka Ana Rajhman pd. Lenčinja na Moščenici, s katero sta si pretečeni predpust med seboj pred oltarjem obljubila zakonsko ljubezen in zvestobo. Želimo novemu paru obilo božjega blagoslova.

Pokrče. (Pogreb.) Na pust, dne 4. t. m., smo ob veliki udeležbi ljudstva pokopali splošno priljubljenega Prim. Tratnika pd. Pufa v Streglah. Bil je star 83 let in eden onih redkih, ki so se vojskovali na Laškem l. 1859. in 1866. Služil je vojakom celih 10 let, 3 mesece in 14 dni brez odmora in dopusta in vendar dosegel tako častljivo starost. Vedno je bil še mladeniškoživa-

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

hen, kadar je pogovor nanesel na laške boje. Pa izvojeval je kot izkušen veteran tudi svoj zadnji boj in šel po odlikovanje najvišjega vojskovodje. Počivaj v večnem miru.

Blače ob jezeru. (Smrt.) Umrli je dne 8. marca tukajšnji pd. Kovač. Bolehal je že dalj časa na naduhi. Bil je neustrašen Slovenec, ljubili smo ga vsi radi njegovega prijaznega značaja. Škoda, da ni mogel dočakati vstajenja naše lepe domovine. Naj mu bo zemlja lahka!

Rožek. Pri nas kradejo na debelo in drobno. V noči od 26. do 27. svečana so prišli trije nemški Volksverovci z nasajenimi bajoneti h posestniku Pavliču, ki je kakor znano brat Habernika, katerega so Nemci ustrelili in so zahtevali, da jim mora odpreti, češ, da iščejo Srbe, ki so menda tukaj skriti. Ta pa se je protivil, da tukaj ni nobenih Srbov, če ne verjamejo, naj pridejo rajši po dnevi gledat, zato jim tudi odpreti ne more. Nato so mu zagrozili, da mu bodo hišo zažgali, njega pa ustrelili, ako jim ne odpre; vsled grožnje se je končno vdal in jim odprl, nakar so udrli v hišo, katero so za seboj zaklenili, potem jim je moral izročiti okrog 3000 K denarja, svojo najlepšo obleko in povrhu še veliko špeha in mesa, potem so odšli neznano kam. Mož, ki še ni pozabil svojega brata Habernika, se je tako prestrašil, da se je bilo bati najhujšega. Njegova žena je vsled tega zbolela. V Šmartnu so neznan zlikovci ukradli pri neki hiši vse meso od ene krave, zraven pa še veliko obleke v skupni vrednosti 10.000 K. V Zgornjih Borovljah pri Ledenicah so med tem, ko so domači južinali, ukradli vse meso od enega prašiča. Take in enake tatvine so na dnevnem redu. Pri nas niti po dnevu, kaj še po noči, nismo varni pred raznimi vagabundi. Iz cele Avstrije so se zbrali skupaj razni potepuhi in ničvredneži in cela ta kompanija je prihrumela v naš slovenski Korotan. Srečni koroški Slovenci, ki prebivate pod Jugoslavijo!

Listnica uredništva.

V št. Jakob: Je preveč osebno. Oglasite se večkrat.
V Spodnji Rož: Imamo malo prostora in papir je drag.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Vabilo

na

redni občni zbor

Posojilnice Marija na Zili

registrovane zadruga z neomejeno zavezo

ki se vrši

v nedeljo, dne 30. marca 1919,

ob 11. uri dopoldne v župnišču

s sledečim sporedom:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Odobritev računskega zaključka za l. 1918.
4. Poročilo o izvršeni reviziji.
5. Volitev načelstva in nadzorstva.
6. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi vljudno vse člane
načelstvo.

Zahvala.

Povodom prebriske izgube naše nepozabne, pristrčno ljubljene, blage matere, gospe

Ane Turk roj. Schönlieb

se pristrčno zahvalujemo vsem za dokaze globokega sočutja, ki so ga nam v tako obilni meri izkazali.

Posebno zahvalo izrekamo vsem dobrim osebam, ki so pomagale streči rajni materi v njeni mučni bolezni in jo tolažile v trpljenju, ter vsem, ki so jo v tako obilnem številu spremili na zadnjem potu.

Résnica in Podgora, 16. marca 1919.

Družini Turk in Komatar.

Mlinarskega pomočnika

sprejme na mutni mlin Filip Lačen, mlinar v Dvoru, pošta Šmihel pri Pliberku, Koroško. Plača po dogovoru, eventualno se da mutni mlin tudi v najem.

Dobro ohranjene, skoro nove ženske jopiče, ženska krila in bluže ter skoro nov posteljnjak se zamenjajo za živila. Naslov pove iz prijaznosti upravnistvo lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje 26.

Pobegnil

je Alojzij Vedenik, 12 let star, okroglega obraza, modrih oči, rjavih las; obleko je imel na sebi: rjavo suknjo, črne, dopetne hlače, sivo kapo, črn plašč, čevlje z lesenimi podplati. Dne 25. februarja 1919 je odšel od doma v družbi večjega dečka in se doslej še ni vrnil. Po poročilih sta se dečka dne 3. marca oglasila pri pd. Robin, Pod Klancem h. št. 8, v občini Tolstivrh, pol. okraj Velikovec, odslej manjka vsak sled. Dečka se nahajata bržkone še v velikovškem okraju. Vsakdo se naproša, kdor ve o sedanjem bivališču dečkov kaj povedati, naj to sporoči skrbni materi Mariji Vedenik, št. Rupert pri Celovcu, Bahnstraße 5.

Službo

občinskega tajnika

ali kakšno drugo zaupno službo išče doslužen podčastnik, ki je tudi več hrvatskega in češkega jezika. Prevzame tudi kakšno gostilno ali častniško menažo, ker lahko položi varščino in je bil sam že pri stroki ter je žena izborna kuharica. Oglasila se prosijo na B. M., poštnolež. Pliberk.

Oddaja se služba

organista in cerkvenika

pod ugodnimi pogoji. Nastop takoj. Pondbe na upravnistvo „Mira“ št. 11.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kešije, ciborije, monstrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddalek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Sadjevec

vino in

kislo vodo razpošilja

A. Oset, p. Guštanj.

Pozor! Slovenci! Pozor!

Trgovina z galanterijo in šolskimi ter pisarniškimi potrebščinami

Gustav Blažon

Celovec, Salmova cesta (Salmstraße) št. 1.

Imam v zalogi najfinejši pisemski papir v elegantnih mapah, pripravno za darila, vse vrste pisarniški in drugi papir, krasne umetniške razglednice. — Bogata izbira v galanteriji, kakor usujene denarnice, nožičke, škarje, namizno orodje itd.

= Sedanjim razmeram primerne cene. =

Priporoča se za obilni obisk slovenskim posetnikom, zlasti duhovščini, inteligenci in vsemu vrlemu narodno zavednemu občinstvu.

M. Česenj, trgovina z lesenino Kranj (Kranjsko)

priporoča gg. trgovcem in kmetovalcem svojo zalogo lesenega poljskega orodja in lesenih izdelkov, kakor grabelj, senenih vil, cambohov, košev, vsakovrstnih korb iz protja, mlinskih sit, rešetov, različn. škafov, čebrov, kakor tudi vse lesene kuhinjske potrebščine.

Vabilo

na

občni zbor

Hranilnice in posojilnice v št. Janžu v Rož. dolini

ki se vrši

na praznik Marijinega oznanjenja

25. marca 1919, ob 3. uri popoldne,

v gostilni „pri Tišlerju“ v št. Janžu

s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo o letnem računu in odobritev istega.
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Raznoterosti.

K obilni udeležbi vabi vljudno vse člane
načelstvo.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.